

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **N.P.**

skazanego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 października 2025 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2024 r. w sprawie II AKa 298/22, Sąd Apelacyjny w Łodzi zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV K 118/20 i wymierzył N.P. m.in. karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanego. Adwokat M.M. zarzucił rażące naruszenia prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k., art. 169 § 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. oraz art. 391 i art. 393 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., także w zw. z art. 440 k.p.k., wnosząc w konkluzji o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia powołując się

na rażące uchybienia w procedurze, w tym związane z nieprzeprowadzeniem istotnych czynności dowodowych oraz brakiem odniesienia się do istoty sprzeczności w dowodach w postaci zeznań S. I. oraz M. G., co skutkuje istnieniem w obrocie prawnym wyroku rażąco niesprawiedliwego. Drugi obrońca, adwokat P.K., zarzucając szereg naruszeń art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznaniu temu Sądowi. Wskazując na wysokie prawdopodobieństwo przyjęcia kasacji i jej uwzględnienia, a w konsekwencji wymierzenia skazanemu znacznie mniej długotrwałej i dolegliwej kary, a nawet jego uniewinnienia od zarzucanych mu czynów, obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł m.in. o niewstrzymywanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wnioski obu obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał uwagę na charakter wyjątkowy rozważanej instytucji, albowiem jest ona odstępstwem od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, która nie powinna być wykonywana.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania zarzutów w nich podniesionych za oczywiście zasadne. Należy jednak pamiętać, że przeprowadzona na tym etapie ich ocena nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną analizą podniesionych w kasacjach zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]